

zonyságát fogja adni rövidlátásának. Soká a kisebbség a mai politikáját nem folytathatja. Végre is kénytelen lesz új utakon haladni, amelyek lehetővé teszik részére, hogy *belekapcsolódjék a politikába.*

Nincs Szegeden rendes ragálykórház!

— Mit végeznek a keddi közgyűlésen? —

(Saját tudósítónktól.) A szeptemberi közgyűlést kedden délután négy órakor folytatják. Ezen a közgyűlésen került sorra a tárgysorozat legfontosabb pontjának, a *ragálykórház* ügyének a tárgyalása. Míg az eszményi nivó és fogadalmi templom kérdése órák hosszat foglalkoztatja a közgyűlést; efelett bizonyára fölszólalás nélkül fog a közgyűlés napirendre térni, pedig hát Szegednek ez a közegészségügyi intézménye sokkal fontosabb dolog és sokkal kielégítőbb és sürgősebb elintézésre vár, mint a csorvai műut, a röszei orvoslak, a kukutyini kézbesítés és a szegedi közigazgatásnak többi kedvenc gyermekei.

A *ragálykórházzal abszolút nem törődik a város.* A gázgyár mellett egy kis vityillóban van elhelyezve Szeged városának ragálykórházba. A „kórházban“ két ideiglenes ápoló működik és tizennégy beteg részére van hely. A hatóság gondolkodása szerint ez untag elég; abban az esetben is, ha kiüt a járvány, mert hát 122,000 lakós közül ebben az esetben sem szabad 14-nél többnek megbetegedni, mert a ragálykórház több betegről nem gondoskodhatik. Szerencséje ennek a kis nyavalyás intézménynek, amely igazán szégyenfoltja Szeged kulturális fejlődésének és nagyvárosias kibontakozásának, hogy olyan em-

ber áll az élén, mint *Rusz Gusztáv dr* köz-kórházi főorvos. *Rusz dr* minden tőle telhetőt elkövetett, hogy az intézményt arra a színvonalra emelje, melyet a modern igények, a nagy város szükséglete és a közegészségügy megkíván, de a főorvos minden igyekezete megakadt a város szűkmarkuságán és okoskodásán.

A ragálykórház igazgatójának a város évi *négyszáz korona* tiszteletdíját ad. Ilyen nevetségesen kevés pénzért templomszolgák, a városi kézbesítők és a többi „személyzet“ még a csizmáját sem koptatná egy évig. *Rusz dr-nak pedig naponta többször kell a város végen levő járványkórházba kocsin kihajtatni, ami — a munkától eltekintve, — sokkal többbe kerül, mint az évi tiszteletdíj.* De a városnak van egy régi időből származó, elavult és buta szabályrendelete, mely szerint a kórház egyik főorvosa köteles a ragálykórházat vezetni és ha a városban kimondják a ragályt, akkor *tiszteletdíjra is tarthat igényt.* Ez szóval azt jelenti, hogyha a járványkórház tele is van beteggel, de hivatalosan ki nem mondják, hogy Szegeden járvány van, akkor a kórház orvosa egy vasat se kap a várostól, ha ott van egész nap is és elkocsikázik száz koronát is havonta. De ha van is járvány, akkor is minden évben külön kérvényben kell folyamodnia a városhoz, azért a pénzért, a melyet különben nagyon is megszolgált.

Ilyen állapotok mellett nem csodálható, hogy *Rusz Gusztáv dr* néhány hónap előtt lemondott a kórház igazgatásáról. Mert eltekintve attól, hogy a ragálykórház szűk, meg nem felelő, rossz helyen fekszik, még a tartathatlan állapotokhoz az is hozzá járul, hogy a város állandó személyzetet nem tart, hanem ideiglenesen alkalmazottak végzik a szakértelmet igénylő ápolást és ha nincs beteg, akkor ezeket az ápolókat elbocsátja a város és

ragály esetén a főorvosnak kell gondoskodni megfelelő személyzetről. Minthogy ily körülmények között *Rusz Gusztáv dr* e fontos állásért felelősséget nem vállalhatott, lemondott állásáról.

A tanács természetesen *a lemondást nem fogadta el*, de mindeztideig nem is segített a bajokon. Átirt ugyan a köz-kórház igazgatójához, *Boros József dr*-hoz és kikérte a ragálykórházra nézve véleményét. *Boros dr teljes mértékben osztotta Rusz Gusztáv nézetét* és kijelentette, hogy olyan állapotok mellett nem lehet az intézetért felelősséget vállalni. A tanács erre elhatározta, hogy *Rusz dr* kérelméhez némileg hozzájárul és nagy kegyesen az évi 400 korona tiszteletdíját 600 koronára emelte föl; de ez az ügy is elkallódott valahol a közigazgatás labirintusában és még a pénzügyi bizottság elé sem került. Megfelelő személyzetről gondoskodás még mostanáig sem történt; megfelelő helyiség kibérlése pedig a keddi közgyűlés elé kerül.

Epen itt volna már tehát az ideje, ha a közgyűlés véglegesen rendezné ezt a kérdést, tekintve, hogy az őszi és téli hónapok rendszerint a járvány szezonját képezik és nemrégiben a tifusz-járvány is fellépőben volt. Egyszerre kellene elintézni a helyiség, a személyzet és az orvos-ügyet is.

Jön a trónörökös. *Bécsből* jelentik: Egy hétfői ujság jelentése szerint a legközelebbi delegáció, amelyet az 1913. évi közös költségvetés elintézése céljából Budapestre fognak egybehívni, november első napjaiban gyűl egybe. A király képviselőjében *Ferenc Ferdinánd* trónörökös fogja ünnepiesen megnyitni a delegációt. Ő felségét ugyanis meg akarják kímélni a Budapestre való utazás fáradsalmaitól, ezért hárul a trónörökösre a delegáció megnyitásának feladata.

melyekkel én társalgásba akartam fogni. Különben udvarias volt kifogástalanul. De ez az udvariasság egy bizonyos mértékben kellen volt s így visszatartotta tőle azokat, akik terhére voltak. És ma már meg tudom érteni, hogy mily kiállhatatlan lehettem én ő reá nézve a tengeri út egész ideje alatt.

A hajón, amelynek fődélzetére sötét szárnyával ráborult a csöndes éjszaka, ismét megkezdték a föl és alá vándorutjukat Lancelot asszony és de Lodre ur. Amikor az egyik azt hitte, hogy a másik nem látja, akkor sokáig néztek egymás után. Mivel a cigaretta-készletem kifogyott, lementem a kabinomba, hogy ujat hozzak. Amikor ismét fölértem a fődélzetre, úgy gondoltam, hogy most egyedül maradtam. Mivel pedig fáztam, most én kezdtem föl és alá sétálni. Amikor a hajó farához értem, a halvány fényben, amellyel a hold a tengert beüzüstözte, két árnyalakot láttam. Nyomban megálltam. De Lodre ur és Lancelot asszony voltak. Csak egynéhány lépésnyi távolság választott el bennünket egymástól s én mozdulataimból azt vettem ki, hogy beszélgetnek egymással, bár a hangjukat nem tudtam meghallani. Arra gondoltam, hogy visszavonulok, de az érdeklődés ereje diadalmaskodott rajtam s erre úgy álltam közelükbe, hogy módomban volt taglejtéseiket megfigyelni.

Nagyon nehéz volna leírni ezt a pantomimikát. Kétségtelen volt azonban, hogy de Lodre ur kért valamit Lancelot asszonytól, aki azonban azt nem akarta megtenni. A férfi odalépett hozzá. A nő távolabb húzódott. Ő követte, mire Lancelot asszony rádólt a hajóparkányra. Ő is ezt csinálta s így háttal fordultak egymás felé. Így álltak néhány percig. Ezután de Lodre ur karja Lancelot asszony

vállát kereste, hogy átkarolja. Ő azonban hátrahajolt, a fejét rázta és futott a lépcső felé, amely a szalonba vezetett. A kerékház ajtaja elé érve, kezét nyújtott de Lodre urnak. Ez ráborult és elhalmozta csókkal. Lancelot asszony tüstént visszavonult, de amikor ezt tette, hevességet árult el. De Lodre ur egyedül maradt. Csakhamar bevonult ő is kabinjába és most már én is aludni tértem s nagy érdeklődéssel gondolva azokra az örömeikre, amelyeket nekem ez a csalódás szerezni fog.

Az asszony szenvedelmesebb lett, mint hittem.

Másnap reggel ismét együtt voltak az összes utasok a fődélzeten, köztük de Lodre ur és Lancelot asszony is. De legnagyobb meglepetésemre de Lodre most sem közeledett barátnőjéhez.

A reggelinél még nagyobb meglepetés ért. Lancelot asszony nem ült már velünk szemben. Helyet változtatott.

A soupé után a hold már általunk ismert pompájában ragyogott föl. A hideg ismét egymásután kergette le az utasokat. Végre is mi hárman maradtunk csak a fődélzeten: én székemben elnyújtózva, ők föl és alá járva. De ha most találkoztak, nem sütötték le szemüket többé, hanem lassabban léptek. Hogy kipróbáljam a dolgot, lementem a szalonba és csak tiz perc múlva jöttem föl. Meg volt a jutalmam, a türelmes várakozásért. A hajó farán ott állott Lancelot asszony és de Lodre ur a párkányhoz támaszkodva. Összettevé tartották a kezüket, vállat vállhoz támasztva, arcukat egymáshoz szorítva, sirtak keservesen, anélkül, hogy törődtek volna vele, hogy meg is hallhatják őket.

És most, tudom kétségbeesésük és bánatuk okát, szinte szégyeltem magamat, hogy egész az utazás végéig kikémeletem őket.

Abban az időben a nagy gőzösök, amelyek Pireuszba tartottak, nem kötöttek ki Nápolyban és három napra és négy éjszakára volt szükségük, hogy célrt érjenek.

Nos, a két utolsó napon sem változott a két ember egymás iránt való magatartása. A mi jelenlétünkben idegeneknek mutatták magukat, de az utolsó éjszaka nem váltak el többé egymástól. Ezt a két éjszakát összekapaszkodott kézzel, a sötétben összebuja, a hajófaron töltötték. Én azt hittem, hogy így szinte kéjelegtek a legszebb, a legiszonyubb bánat gyönyöreiben.

Pireuszban Avrinós barátom várt reám. Megfigyeltem, hogy köszönt Lancelot asszonynak, aki először szállt ki.

Nyomban kifogattam Avrinóst.
— Hogyan, te ösmered őket? Az ő válópörük annak idején sokat beszélgetett magáról. Igaz, hogy ez a dolog tiz évvel ezelőtt történt és hogy neki akkor Lodrené asszony volt a neve. A férje, aki akkoriban követségi titkár volt Athénben, meggyanusította, hogy Lancelot nagykövetségi titkár a szeretője. Egy napon meglátta kijönni a Lancelot-palotából s akkor a nyílt utcán kutyakorbácsal végigverte.

E pillanatban de Lodre ur is megjelent a parton. Avrinós Perikles nevetve szólt:

— Hogyan, ezek együtt utaztak? Ez igazán nagyon érdekes!